Latvija 100

Jēzus Draudzes DZĪVE

Nr. 167 Aprīlis, 2018

Jēzus .. sacīja: „Miers jums! Kā Tēvs mani ir sūtījis, tā arī es jūs sūtu!" (Jņ 20:21)

Vārds „miers" ir viens no visbiežāk dzirdētajiem vārdiem pasaulē, un tas ir ļoti novalkāts. Mūsdienās ir aizmirsta šī vārda patiesā jēga un vērtība. Ar „mieru" mēs visbiežāk saprotam kādu ārēju un iekšēju stabilitāti, līdzsvaru, ko nespēj izjaukt nekādi satricinājumi un pārbaudījumi. Mēs visi pēc tā ilgojamies, bet, rūpīgāk par to padomājot, atklājam, cik grūti mums pašiem ir saprast, kādu mieru mēs gribam. Kas ir tā dzīve, par kuru varam droši sacīt „Esmu meklējis un atradis nesatricināmu mieru!"?

Par to domājot, jāsecina, ka mēs katrs vēl esam ceļā uz šādu mieru. Nav auglīgi pārvērtēt cilvēka spēkus un domāt, ka miers ir kā balodis, ko var notvert būrītī un tad kā miera zīmi izlaist brīvībā. Tā drīzāk ir liecība, ka mieru meklējam, nevis ka mums tas pieder. Ja domājam šādi, tad būtu jāiestājas tik ļoti gaidītajam mieram, kas apklusinātu visus pasaules ieročus. Tomēr tās ir un paliek tikai cerības un ilgas! Mēs varam visus pasaules baložus nosaukt par miera baložiem, bet mūsu karojošais un grēcīgais cilvēciskums ir un paliks tāds pats.

Daudz vairāk par miera baložiem mums ir jāmeklē īstā miera Avots. Tas pārsniedz pasaulīgi novalkātas frāzes un skaļus uzsaukumus. Īstā miera avots ir Dievā! Kā teicis kāds jaunāko laiku teologs un ticības aizstāvis: *„Ja miers ir garīgs, tas ir spēcīgāks par spēcīgāko ieroci, kas nogalina kaujā."* Un tā ir patiesība – ir daudz grūtāk dzīvot ar mieru nekā nemitīgi stāvēt uz kara takas.

Lai mūsu mieru padarītu īstu, par redzamāko miera zīmi kļūst Lieldienas. Šī mēneša lozungs ir vārdi no garākas Jēzus sarunas ar saviem mācekļiem; tā ir viņu pirmā sastapšanās ar augšāmcelto Kungu. Mācekļi ir baiļu un neziņas varā. Viņiem tik ļoti trūkst miera, ka par vienīgo dzīves drošību kļūst aizslēgtas durvis. Un tad starp viņiem nostājas krustā sistais Skolotājs, Rabbi, viņu Aicinātājs – Mesija. Un paši pirmie vārdi baiļu un nemiera skartajiem mācekļiem ir *„Miers jums!"*.

Šajā brīdī sākas īstās Lieldienas – brīdī, kad Kristus uzrunā cilvēku ar piedošanu. Dieva miers vienmēr sākas ar piedošanu! Tā ir dziedinoša pieredze, kad savus mācekļus, kuri Ģetzemanē aizbēga nakts tumsā, Kristus pieņem atpakaļ bez naida un pārmetumiem. Lieldienas ir piedošanas svētki! Mācekļi domāja, ka dzīves mieru ir atraduši Kristus zīmēs un brīnumos. Vai nav vareni būt līdzās kāzās Kānā, pie Lācara kapa un paēdinot piecus tūkstošus! Tomēr tas ir ārējs, pārejošs miers, pie kura nedrīkst apstāties. Kāzu svinības Kānā pēc dažām dienām beidzās, atmodinātais Lācars pēc laika nomira un paēdinātie ļaudis atkal sajuta izsalkumu. Citiem vārdiem sakot, ārējs miers vienmēr ir pārejošs, tas no jauna rada izsalkumu, tas rada „ne-mieru". To mācekļi saprata tikai Lieldienās, redzot savā vidū augšāmcelto Kristu, kurš viņus sveicināja ar nepārejošu klātbūtni un debesu mieru.

Šodien ticības un Baznīcas vēsts arī mūs vēlas tuvināt nepārejošam mieram, kas sākas ar vārdu „piedošana". Bez piedošanas mūsu miers nav pilnīgs, un tam, ko Kristus iesēja mācekļos, jāturpina augt arī mūsos. Katrā dievkalpojumā mēs aizvien no jauna dzirdam vārdus „Miers jums!", un šie vārdi ir ietērpti maizes un vīna zīmē – altāra sakramentā, kas aizvien mums atgādina, ka Dieva piedošana ir klātesoša. Krustā sistais ir nācis, nevis lai mūs tiesātu, bet lai dāvinātu ticībai jaunus spēkus, lai mūsu dzīves aizslēgtībā un ne-mierā dāvinātu īstu mieru. Un mums tas ir tik ļoti vajadzīgs, jo bez Dieva miera kristietība kļūst tikai pamācoša un norādoša. Bet Dievs gribēja citādi: lai kristīgajā draudzē vienmēr būtu piedošana – tāda, kas sākās ar Lieldienām un pirmajiem augšāmcelšanās vārdiem „Miers jums!".

Ar svētku sveicieniem
virsmācītājs Jānis

APRĪLIS

P	O	T	C	P	S	Sv
						(1)
2	3	(4)	5	(6)	7	8
9	10	(11)	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

1. aprīlī plkst. 6.30 – Lieldienu agrais dievkalpojums (ar Svēto Vakarēdienu) un **plkst. 10.00** – Lieldienu dievkalpojums.
4. aprīlī plkst. 18.30 – Torņa skola.
6. aprīlī plkst. 19.00 – slavēšanas vakars.
11. aprīlī plkst. 18.30 – Torņa skola.

Latvijas un ārpus Latvijas esošo luterisko baznīcu attiecības aukstā kara apstākļos

Līdz ar Padomju Savienības okupācijas varas iestāšanos Latvijas sabiedrības dzīvē mainījās daudzas jomas – valsts režīms, ekonomika – un būtiskas pārmaiņas notika arī reliģiskajā dzīvē. Padomju Savienība pēc ideoloģiskās uzbūves bija ateistiska valsts, kurā Baznīcai nebija vietas, līdz ar to tai bija jāpiedzīvo smagi pārbaudījumi. Tomēr, par spīti padomju valdības centieniem likvidēt jebkādas Baznīcas paliekas, gan luterāņu, gan katoļu, gan pareizticīgo baznīcai un arī citām izdevās izdzīvot. Ļoti liels atbalsts šajā ziņā bija sadarbība ar baznīcām un draudzēm ārpus Latvijas.

> "Par spīti padomju valdības centieniem likvidēt jebkādas Baznīcas paliekas, gan luterāņu, gan katoļu, gan pareizticīgo baznīcai un arī citām izdevās izdzīvot."

Kaut arī PSRS un līdz ar to arī Latvijā reliģija bija noliegta, luterāņu draudzes un Baznīca kopumā turpināja pastāvēt. Tā pat bija dažādu starptautisko organizāciju, piemēram, Pasaules Luterāņu federācijas, locekle, turklāt Latvijas pārstāvji ieņēma nozīmīgus amatus, piemēram, arhibīskaps Jānis Matulis darbojās Pasaules Luterāņu federācijas un Pasaules Baznīcu apvienības ekumeniskās kustības atbildīgajos amatos.[1] Pasaules Luterāņu federācijas pārstāvji tika uzņemti viesos arī Latvijā. Tas viss deva iespēju veidot kontaktus ar luterāņu draudzēm ārpus Latvijas un saņemt no ārzemēm Bībeles un citu garīgo literatūru.

Svarīgs aspekts sadarbībā ar ārvalstu luterāņu baznīcām bija apmaiņas vizītes: ārvalstu draudžu delegācijas regulāri viesojās Latvijā un Latvijas delegācijas devās uz ārvalstīm. Šo vizīšu mērķis bija paplašināt savstarpējos kontaktus, izpētīt un saskaņot dažādās Baznīcas tradīcijas, nostiprināt draudzīgās attiecības un sagatavoties tālākai sadarbībai ekumeniskajā laukā, tā veicinot centienus pēc miera, sociālās taisnības un cilvēku tiesībām.[2] Padomju varas gados notika gan daudzas ārvalstnieku vizītes Latvijā, gan Latvijas pārstāvju vizītes ārvalstīs.

Sadarbība ar ārvalstu luterāņu baznīcām izpaudās arī kā tūristu vizītes uz Latviju. Uz Rīgu devās vairākas tūristu grupas no dažādām Eiropas valstīm. Lielākoties šo grupu mērķis bija uzzināt, kā pie mums darbojas Baznīca un ar to saistītās nozares. Visvairāk tūristu grupu ieradās no Vācijas Federatīvās Republikas, kā arī no Amerikas Savienotajām Valstīm.

Svarīga sadarbības forma ar ārvalstu baznīcām bija materiālās palīdzības sniegšana un saņemšana. Šo procesu var nosacīti iedalīt divos posmos: pirmais posms – līdz aptuveni 1987. gadam, kad sākās t. s. perestroika, un otrais – pēc 1987. gada. Pirmajam posmam ir raksturīgas grūtības saņemt jebkādu ārvalstu palīdzību; tas attiecas uz precēm, bet vēl grūtāk bija saņemt naudu – tas bija gandrīz neiespējami, jo cilvēki baidījās no sankcijām. Otrajā posmā situācija bija nesalīdzināmi labāka. Pēc 1987. gada 19. maija, kad notika Ē. Mestera tikšanās ar PSRS MP Reliģijas lietu padomes priekšsēdētāju K. Harčevu, tika izsniegta atļauja saņemt palīdzību no ārzemēm un izmantot to dievnamu remontam.[3]

Septiņdesmito un astoņdesmito gadu sākumā bija izveidotas vairākas shēmas, saskaņā ar kurām Latvijas draudzes saņēma palīdzību. Līdz ar ārvalstu tūristu skaita pieaugumu viens no veidiem, kā tika organizēta palīdzības sniegšana, bija šāds: ārzemnieks aizveda draudzes darbinieku uz valūtas veikalu un nopirka tādas preces,

[1] Mesters, Ē. *Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas vēsture 1944.–1990.* Rīga: Klints, 2005. 187. lpp.
[2] *Latvijas ev. lut. baznīcas kalendārs 1976. gadam*. Rīga: AVU, 1976. 85. lpp.
[3] Mesters, Ē. *Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas vēsture 1944.–1990.* Rīga: Klints, 2005. 265. lpp.

INTERESANTS FAKTS PAR LATVIJU

Ideja par nepieciešamību būvēt Latvijas atbrīvošanas cīņām veltītu pieminekli pirmoreiz izskanēja 1922. gadā. Lai nonāktu pie tēlnieka Kārļa Zāles un arhitekta Ernesta Štālberga piedāvātā risinājuma ar devīzi „Mirdzi kā zvaigzne!", bija nepieciešami četri konkursi un astoņi gadi. Brīvības pieminekļa alternatīvas bija Brīvības pils, Brīvības muzejs un Brīvības tilts, taču šie piedāvājumi bija pārāk dārgi.

Brīvības piemineklis ir 42 metrus augsts, un tā būvniecībā izmantoto materiālu kopsvars ir 2500 tonnu. Interesanti, ka šī monumenta būvniecībā izmantoti 1910. gadā celtā cara Pētera I pieminekļa pamati.

Piemineklis tapa četros gados: pamatakmeni ielika 1931. gada 18. novembrī, bet pieminekli atklāja 1935. gada 18. novembrī.

Edgars Gertners

kas bija ļoti pieprasītas; tās tika aiznestas uz komisijas veikalu, kur pretim saņemto naudu rubļos varēja izmantot draudzes vajadzībām.[4] Ziņas par materiālo palīdzību no ārvalstu baznīcām tika turētas lielā slepenībā, un tās nogādāšanai pie draudzēm tika izmantoti dažādi aplinku ceļi. Tāpat draudzes saņēma ziedojumus, ko it kā ziedojuši mākslinieki, ārsti un citas personas, bet patiesībā nauda nāca no ārvalstu baznīcām. Vēl viens piemērs par to, kā draudzes saņēma palīdzību, ir šāds. Atbrauca kāds Vācijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas vai latviešu trimdas Baznīcas pārstāvis ar čeku grāmatiņu un nopirka automašīnu „Žigulis". Tā tika reģistrēta uz arhibīskapa ieteiktā cilvēka vārda, kurš tieši bija iekrājis naudu jaunas automašīnas iegādei. Pēc tam jaunais īpašnieks mašīnas oficiālo cenu rubļos iemaksāja Konsistorijas kasē kā ziedojumu Baznīcas vajadzībām.[5] Pēc 1987. gada kļuva iespējams naudas līdzekļus saņemt tieši. Ārzemju baznīcas sniedza palīdzību gan Konsistorijai, gan atsevišķām draudzēm.

> "Vācijas Baznīca ērģeļu būvniecības firmā pasūtīja detaļas un materiālus, lai kapitāli atjaunotu Rīgas Sv. Pāvila baznīcas ērģeles."

Palīdzība Latvijas Baznīcai tika sniegta ne tikai naudas izteiksmē. Tikpat svarīga un dažreiz pat svarīgāka bija materiālā palīdzība. Vācijas Federatīvās Republikas Ziemeļelbas Baznīca 1988. gadā Konsistorijai uzdāvināja divus kopēšanas aparātus *Xerox*.[6] Liela palīdzība tika sniegta saistībā ar ērģeļu uzturēšanu. Vācijas Baznīca ērģeļu būvniecības firmā pasūtīja detaļas un materiālus, lai kapitāli atjaunotu Rīgas Sv. Pāvila baznīcas ērģeles.[7] Lielas summas tika izlietotas baznīcu remontam un atjaunošanai. Diemžēl deficīta apstākļos ne visus nepieciešamos materiālus Latvijā varēja iegādāties, pat ja bija naudas līdzekļi, tāpēc svarīga bija arī materiālu piegāde. Lielu palīdzību sniedza Somijas Baznīca, kas Latvijas Baznīcai uzdāvināja 30 tonnas cinkotā jumta skārda.[8]

Rezumējot var teikt, ka Latvijas sadarbība ar ārvalstu luterāņu baznīcām izpaudās, pirmkārt, kā sadarbība ar ārvalstu luterāņu organizācijām un, otrkārt, kā palīdzības saņemšana no ārvalstu luterāņu draudzēm. Šī sadarbība palīdzēja arī uzturēt kontaktus ar latviešiem svešumā un runāt ar cilvēkiem godīgi un latviešu valodā.

Laura Keiša

[4] Mesters, Ē. *Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas vēsture 1944.–1990.* Rīga: Klints, 2005. 259. lpp.
[5] Mesters, Ē. *Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas vēsture 1944.–1990.* Rīga: Klints, 2005. 265. lpp.
[6] Mesters, Ē. *Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas vēsture 1944.–1990.* Rīga: Klints, 2005. 269. lpp.
[7] Mesters, Ē. *Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas vēsture 1944.–1990.* Rīga: Klints, 2005. 269. lpp.
[8] *Latvijas ev. lut. baznīcas kalendārs 1989. gadam*. Rīga: „Poligrāfists", 1988. 89. lpp.

Nomirt, lai augšāmceltos

Ādažu ev. lut. draudzei bija divi dievnami – viens Baltezerā, otrs Carnikavas vēsturiskajā centrā Siguļos. Pirmajā par dzīvību sūdzēties nevar, taču Carnikavā baznīcas ēka stāvēja tukša, ļaujoties laika zoba nesaudzīgajiem postījumiem. Tā celta 1729. gadā un bija vienīgā koka baznīcas ēka, kas saglabājusies Vidzemes piekrastē. Pirms aptuveni četriem gadiem sākās baznīcas rekonstrukcija, un bija paredzēts, ka tā vērs durvis Latvijas simtgadē – šī gada vasarā. Šis sapnis burtiski sadega 2017. gada 10. decembrī. Lai uzzinātu, kā draudzei klājas tagad, uz sarunu uzaicinājām Ādažu ev. lut. draudzes padomes locekli ARTŪRU VEISPĀLU, kurš vadīja Carnikavas baznīcas atjaunošanas projektu.

Edgars Gertners

Jūsu ģimene dzīvo Kalngalē, kas ir aptuveni 20 minūšu brauciena attālumā no Baltezera. Kāpēc par savām garīgajām mājām izvēlējāties tieši šo draudzi?

Mans garīgais ceļš sākās Jaunciema ev. lut. draudzē, kad tur vēl kalpoja mācītājs Austris Rāviņš. Mana sieva nāca no šīs draudzes. Vēlāk mēs braucām uz dažādām baznīcām, bet nepiederējām ne pie vienas draudzes. Braucām uz Mālpili, uz Rīgu, uz Brīvdabas muzeju, kur kalpoja mums pazīstamais mācītājs Ivars Jēkabsons, taču pirms aptuveni desmit gadiem sapratām, ka tā vairs nevar turpināt, ka ir jāatrod pastāvīga draudze, jo vēlējāmies piedalīties kalpošanā. Baltezerā bija skaista baznīca (tajā gan tobrīd noritēja restaurācijas darbi) un kalpoja mācītājs Gundars Bērziņš, kurš mums patika. Tā palikām šajā draudzē.

Vai bija kāds īpašs pamudinājums pieņemt šo lēmumu?

Nē, tur nav īpaša stāsta... Ar to vairāk nodarbojās sieva, un droši vien viņa sajuta, ka vajag būt vienā vietā, nevis ceļot.

Kā dzīve ir mainījusies pa šiem desmit gadiem?

Tiklīdz esi draudzē, parādās iespēja kaut ko darīt. Mēs sākām ar baznīcas tīrīšanu, tad sieva iesaistījās korī, kā brīvprātīgie vedām zvanu no Polijas. Vēlāk mani uzaicināja iesaistīties draudzes valdē, un es piekritu. Tad darba kļuva arvien vairāk. Viens no pirmajiem uzdevumiem bija Carnikavas baznīcas atjaunošanas projekts. Bijām iecerējuši atjaunot šo baznīcu uz Latvijas simtgadi.

Katra kalpošana prasa laiku. Kā tev izdevās sabalansēt privāto dzīvi ar tik apjomīgu projektu draudzē?

Es vienmēr cenšos novest līdz galam visu, ko apsolu. Gan savos uzņēmumos, gan draudzē es nebaidos uzdevumus deleģēt, jo viens pats nespētu neko paveikt. Meklēju draudzē būvuzraugus, arhitektus, dizainerus, un viņi atradās. Sākumā nevarēju saprast, kāpēc baznīcā viss notiek lēni, bet drīz nācu pie atziņas, ka viss notiek tik ātri, cik to vēlas Dievs. Tāpēc nesatraucos, jo zinu, ka rezultāts būs.

Carnikavas baznīcas rekonstrukcija sākās salīdzinoši nesen – pirms četriem gadiem. Kāpēc mūsdienās, kad daudzi dievnami ir pustukši, ir jāceļ jauns?

Lai draudze pastāvētu, ir vajadzīga baznīca. Carnikavā ir daudz iedzīvotāju, bet nav nevienas baznīcas. Jau rekonstrukcijas periodā rīkojām Baznīcu nakti un citus pasākumus, un cilvēki bija sajūsmā. Esmu pārliecināts, ka pēc atvēršanas baznīca Carnikavā būtu pilna.

No otras puses, uz Baltezera draudzi, iespējams, brauktu mazāk cilvēku. Vai tas nebiedēja?

Nē. Baltezera baznīca pašlaik uzplaukst, un nāk arvien vairāk cilvēku. Drīz vairs nebūs, kur dievkalpojumā apsēsties.

Ar ko tas izskaidrojams?

Ir svarīgi, lai būtu labs garīgais vadītājs, un tad jau rodas arī sekotāji. Vēl viens nozīmīgs aspekts ir draudzes vīzija, ko veido valde un padome, lai draudze būtu aktīva un interesanta.

Ko tev nozīmē "labs mācītājs"?

Tie ir uzrunājoši spredikļi, būšana kopā ar draudzes locekļiem, kopīga sapratne par pasākumiem un garīgā vadība. Mācītājam ir jāsaprot draudzes vajadzības un jāatrod pareizie vārdi, lai sarunātos.

Stāsts par grēku grēciniekam nebūs tīkams, lai kādiem vārdiem to neaprakstītu...

Tas ir skaidrošanas darbs – no grēka tēmas mēs nebēgam. No vienas puses, ir jābūt pietātei pret Baznīcu. Veselais saprāts saka priekšā, ka, piemēram, šortos uz baznīcu droši vien nevar iet. No otras puses, strīds par detaļām man personīgi nesāp, tāpēc es necenšos iedziļināties šajos publiskajos strīdos, ko dzirdam saistībā ar LELB. Ej uz baznīcu, nožēlo grēkus, centies dzīvot Dievam tīkamu dzīvi un pieaudz! Dievs ir viens, lai arī kādā konfesijā vai draudzē tu būtu.

Kā sākās Carnikavas baznīcas rekonstrukcija?

Šķiet, tas bija pēc Vasarsvētkiem. Pie baznīcas notika pasākums, kurā piedalījās arī Carnikavas pašvaldības pārstāvji. Viņi teica, ka ir neliela naudas summa, ko varētu ieguldīt baznīcas atjaunošanā. Mēs bijām atvērti un sākām meklēt speciālistus un papildu finanses. Restaurēt vai atjaunot jebkuru objektu ir sarežģīti, vēl jo vairāk, ja tas ir kultūrvēsturisks piemineklis. Uzbūvēt no jauna ir vieglāk. Ar draudzes locekļu palīdzību talkās sakopām baznīcas apkārtni, bet par pārējo rūpējās speciālisti, jo to nosaka likums. Nebija šaubu, ka šī gada vasarā baznīca būtu gatava dievkalpojumiem. Tas bija liels sapnis, kas gandrīz jau bija sasniegts.

Ar kādām sajūtām atceries 2017. gada 10. decembra rītu?

Pašlaik emocijas ir pierimušas, bet šo notikumu joprojām grūti izstāstīt. Naktī saņēmu zvanu – deg baznīca. Ātri saģērbos, skrēju, sirdī domāju: kāds stūris deg, ugunsdzēsēji tūlīt būs klāt un nodzēsīs. Kad nogriezos Carnikavā pāri dzelzceļa sliedēm un ieraudzīju debesīs milzīgus liesmu stabus, bija skaidrs, ka ar baznīcu ir cauri.

Tobrīd sirdī noteikti šaudījās daudzas domas un jautājumi.

Protams. Var jautāt: kāpēc tā notika? Mēs taču nedarījām neko sliktu. Kāpēc Dievs pieļāva tādu nelaimi? Lai cik sāpīgi šie jautājumi nebūtu, ir jāatceras, ka viss notiek pēc Dieva prāta. Ieguvums no tā visa ir draudzes saliedēšanās, un tagad aktivitātes notiek pavisam citā līmenī. Pirms tam Carnikavā uz dievkalpojumiem nāca daži cilvēki divas reizes mēnesī, bet tagad dievkalpojumi Laivu mājā notiek katru svētdienu un pirmo reizi tur notiek arī *Alfa* kurss. Mēs to redzam kā jaunu sākumu. No visas pasaules ir ziedoti līdzekļi, lai taptu jauna baznīca, un tā arī būs.

> "Milzīgais atbalsts no visas pasaules ir kā augšāmcelšanās, kuras sajūtu nedrīkstam pazaudēt!"

Vai ir jau kādi konkrēti plāni?

Nodegusī baznīca atradās Carnikavas vēsturiskajā centrā, kas 300 gadu laikā ir mainījies. Pašlaik mums padomā ir trīs vietas, kur varētu celt jauno baznīcu: Laivu mājas vietā pie Carnikavas gājēju tilta, tirgus laukumā pie dzelzceļa stacijas vai blakus „Blusu" mājām, kur pašvaldība attīstīs kultūras centru. Jebkura no šīm vietām būs labāk pieejama nekā Siguļi.

Kad Carnikavas baznīca būs gatava?

Tas ir Dieva ziņā. Ja tas būtu biznesa projekts, teiktu – gads, maksimums divi. Grūti pateikt, kā būs šeit, – tas varētu būt ilgāks laiks. Mums ir saziedota nauda projekta izstrādei, un tagad ir jāizvēlas pareizā vieta, nevis jāstrebj karsts.

Lai kur arī baznīca taps, tā būtiski izmainīs Carnikavas vaibstus.

Tieši tā, tāpēc šo lēmumu apsveram un saskaņojam ar LELB un pašvaldību. Viens ir vieta, otrs – izskats. Baznīcai ir jāizskatās pēc baznīcas, nevis moderna šķūņa, bet ir jāiederas arī kopējā vidē. Grūtību netrūkst, bet mēs ticam, ka viss izdosies. Šis traģiskais notikums mums nesa daudz ciešanu, taču milzīgais atbalsts no visas pasaules ir kā augšāmcelšanās, kuras sajūtu nedrīkstam pazaudēt!

Roku rokā ar Jēzu pie „Roku rokā" bērniem

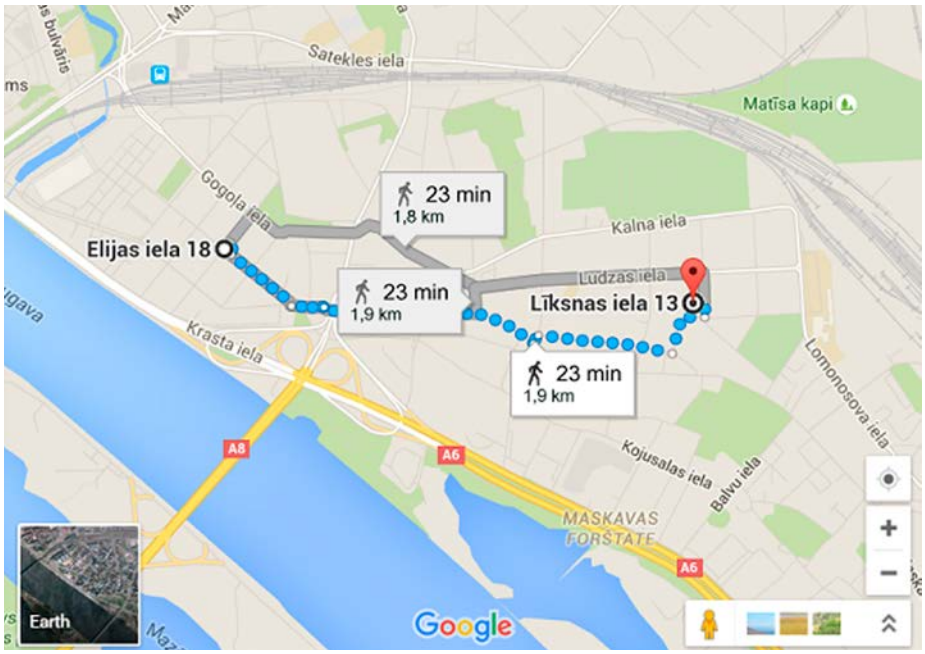

Jāņa evaņģēlija 14. nodaļā Jēzus stiprina mācekļus, sacīdams: „Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājo jūsos. Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nākšu pie jums." Jēzus apsolījums ir piepildījies pie katra cilvēka, kurš tic Evaņģēlijam un gan dzīves saulainajos, gan vētrainajos brīžos tiecas būt Kristus māceklis mūsdienu pasaulē.

Jēzus nāk pie mums dievkalpojumā un vēlas iet roku rokā ar mums ik dienas. Jēzus īpaši mīl bērnus. Viņam ir dārgi pilnīgi visi, bet īpaši tie bērni, kam dzīvē ir pietrūcis tā, ko Dievs ikvienam vēlas dot ar tēti un mammu, – mīlestības, rūpju un uzmanības.

Netālu no mūsu draudzes, Līksnas ielā 13, jau daudzus gadus darbojas LELB Diakonijas centra dibinātais Atbalsta centrs bērniem un ģimenēm „Roku rokā". To ik dienas apmeklē daudzi apkārtnes bērni, kam mājās ir slikti apstākļi nabadzības un vecāku mīlestības trūkuma dēļ. Centra „Roku rokā" telpās bērni izpilda skolas mājasdarbus, apgūst dzīvei noderīgas prasmes, mācās gatavot ēst un spēlē spēles. Vasarā un rudenī centra darbinieki Ilzes Nagles vadībā organizē bērniem un viņu vecākiem nometnes. To mērķis ir stiprināt bērnu saikni ar ģimeni – mammu un tēti. Nometnes laikā bērni apgūst jaunas zināšanas par attiecībām un stiprina emocionālās un psiholoģiskās saites ar saviem vecākiem. Bērniem tā ir arī iespēja pabūt laukos un vērtīgi atpūsties skolas brīvlaikā.

Centram „Roku rokā" ikdienā ir ļoti vajadzīgi brīvprātīgie – cilvēki, kas bērniem palīdz mācīties un pavada ar viņiem laiku sarunās un sporta spēlēs. Esmu mazliet palīdzējis šajā darbā. Sākumā domāju, ka tas nav domāts man: ko es tur varēšu dot? Bet pēc dažām reizēm atskārtu, ka bērniem svarīgākais ir saņemt uzmanību un atbalstu. Reiz kādam pirmās klases zēnam mācīju lasīt. Nodarbību pabeidzām ar mazu, vienkāršu lūgšanu par viņa skolas gaitām un vecākiem. Vairākus gadus kopā ar mūsu draudzes un Rīgas Doma draudzes brīvprātīgajiem palīdzējām bērniem mācīties Ziemsvētku dziesmas.

Varbūt mēs kādreiz domājam, ka draudzes palīdzība centram „Roku rokā" var izpausties kā Bībeles studijas vai *Alfa* kurss. Ar laiku tas var notikt, taču esmu pārliecināts, ka īstais sākums ir aicinājums draudzes locekļiem dāvāt šī centra bērniem savu laiku un klātbūtni. Pietiek, ja viens brīvprātīgais atvēl pāris stundu nedēļā vai reizi divās nedēļās, lai būtu roku rokā ar šiem mazajiem un pusaudžiem. Regularitāte gan ir svarīga! Jēzus pats mums ir rādījis piemēru: Viņš bieži vispirms veltīja cilvēkiem laiku, sēdēja pie viena galda un kopā ēda, tātad dāvāja ļaudīm savu svētījošo klātbūtni.

Aicinu visus interesentus uz tikšanos svētdien, 8. aprīlī, pēc dievkalpojuma, kad pārrunāsim mūsu draudzes iespējas atbalstīt centra „Roku rokā" darbu bērnu un ģimeņu labā! Rakstiet, lūdzu, savas pārdomas un idejas uz manu e-pasta adresi: *jurgis.klotins@gmail.com.*

Jurģis Klotiņš

Vairāk par centru „Roku rokā" var uzzināt vietnē *http://www.diakonija.lv/roku-roka*.

Netiecies pāri noliktajam...

Dievs mūs ir aicinājis netiekties pāri par sev nolikto. Viņš to dara ne tāpēc, ka būtu izdomājis kādas mākslīgas robežas, aiz kurām sākas „labāka dzīve", kas paredzēta tikai dažiem. Viņš to dara ar vislielāko mīlestību, jo zina, ka mūsu spēju robeža ir labākā komforta zona laimīgai dzīvei. Tiekšanās pāri par to ievainos mūsu dzīvi.

Neapmierinātība ar sevi, savu izskatu, prāta spējām, finansiālo stāvokli vai novērtējumu sabiedrībā cilvēku ieved dusmās un sarūgtinājumā. Šāds cilvēks sāk noniecināt citu izskatu, sāk kritizēt citu pārdomas un paveikto, sāk piesavināties finanses un dara to visu cerībā iegūt augstāku novērtējumu citu acīs.

Šāds cilvēks apkārtējiem nodarīs daudz sāpju, bet – kas vēl bēdīgāk – tieši šis ļaunums būs tas, kas atbaidīs labos un krietnos cilvēkus no viņa dzīves. Tiekšanās pāri savām robežām ievedīs cilvēku lielākā nelaimē un sirds ļaunumā nekā robežu nepārkāpšana.

Lai skaudība un ļaunums nespētu iznīcināt mūsu dzīvi, apustulis Pāvils mīlestības pilnās rūpēs atgādina: „Tad nu es ieteicu ikvienam starp jums tās žēlastības vārdā, kas man dota: netiekties pāri noliktam, bet censties sevi apvaldīt saskaņā ar to ticības mēru, ko Dievs katram piešķīris." (Rm 12:3)

Jāzeps Bikše

MĪĻIE DRAUDZES LOCEKĻI,

EKSKURSIJA!

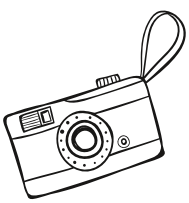

Rīga–Liepāja–Klaipēda–Rīga
09.06.–10.06.

Liepājā: Svētās Trīsvienības katedrāle, Dzintara koncertzāle, LOC manēža, Ziemeļu mols.
Klaipēdā: Lietuvas Jūras muzejs-delfinārijs, pilsētas apskate.

Cenā ietilpst ceļa izdevumi, muzeju biļetes un naktsmājas.
Izbraukšana 9. jūnijā plkst. 7.00 no draudzes nama Dzirnavu ielā 118.

Dalības maksa: 50,00 EUR pieaugušajiem, 25,00 EUR bērniem.
Lūdzam pieteikties diakonijā, iemaksājot dalības maksu (min. 20,00 EUR).
Sīkāka informācija pie Jolantas (t. 28377608), Ilzes (t. 29372676) vai diakonijā (t. 67220084).

2018. GADA FEBRUĀRA IEŅĒMUMU UN IZDEVUMU PĀRSKATS

Ieņēmumi, EUR:

Mērķziedojumi *(remontam u. c.)*	3342
Kolektes	2719
Latvijas fizisko personu ziedojumi	1617
Citi ieņēmumi	248
Anonīmi mērķziedojumi	79
Ziedojumi par kristībām, laulībām	40
KOPĀ	**8045**

Izdevumi, EUR:

Algas *(8 darbinieki)*	3889
Nodokļi	2404
Apkure	778
Maksājums LELB *(1/10 no ienākumiem 2018. gadā)*	500
Izdevuma „Jēzus Draudzes Dzīve" druka	428
Palīdzības pabalsti	360
Elektrība	180
Saimniecības preces, ziedi, reliģiskie izdevumi	150
Remontdarbi	150
Degviela	100
Grāmatas	77
Atkritumu izvešana	60
Maināmie paklāji	58
Pasta izdevumi	53
„Rīgas ūdens"	52
Sakaru pakalpojumi	40
„Venden" ūdens	28
Bankas komisija	25
Kancelejas preces	18
Printera kārtridži	16
Apsardzes firmas pakalpojumi	10
KOPĀ	**9376**

SIRSNĪGI SVEICAM!

Milda Bikše
Māra Mazure
Laimdota Kalna
Austra Spriņģe
Skaidrīte Eniņa
Elza Toleiķe
Dzintra Kursīte
Imants Dravenieks
Raitis Bogdanovs
Aivars Kalniņš
Inta Zerafima
Ilmārs Zviedris
Ruta Bambane
Jolanta Cukure
Jānis Pildavs
Ģirts Bērziņš
Māris Lūsis

DIEVA DĀVANA

Sirsnīgi sveicam Pēteri un Ilnu Dekantus ar dēliņa Alberta piedzimšanu, Pēteri un Zani Bikšes ar meitiņas Rebekas piedzimšanu un Jāni un Andu Miķelsonus ar meitiņas Emmas piedzimšanu!

Dievkalpojumi
svētdienās plkst. 10.00
ceturtdienās plkst. 18.00

Mācītāja Erberta Bikšes pieņemšanas laiks
trešdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00

Virsmācītāja Jāņa Cepurīša pieņemšanas laiks
ceturtdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00
Mācītājus var satikt arī pirms un pēc dievkalpojumiem.

Draudzes kanceleja atvērta
otrdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
trešdienās no plkst. 9.30 līdz 15.00
ceturtdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
svētdienās – pirms un pēc dievkalpojuma
tālr. 67224123

Svētdienas skola bērniem un nodarbības pieaugušajiem
otrdienās plkst. 18.30

Jauniešu vakari
piektdienās plkst. 19.00
Jauniešu aktivitātēm sekojiet līdzi:
fb.me/jdj.lv

Kora mēģinājumi
ceturtdienās plkst. 19.30

Bibliotēka remonta laikā ir slēgta. Paņemtās grāmatas var nodot kancelejā.

Māmiņu grupas nodarbības – katra mēneša trešajā sestdienā plkst. 15.00
tālr. 29551294 (Edīte), 67377118 (Ilze)
http://maminugrupa.wix.com/maminugrupa

Aicinām būt uzmanīgiem un pieskatīt savas mantas gan dievkalpojumu, gan draudzes pasākumu laikā!

Draudzes namā, Dzirnavu ielā 118

Ārstu konsultācijas (tālr. 67210185)
pirmdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00
otrdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
ceturtdienās no plkst. 14.00 līdz 17.00
Acu ārsts pieņem pēc pieraksta.
Pierakstīties pa tālr. 67210185, 29372676

Diakonija (tālr. 67220084)
otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās no plkst. 10.00 līdz 16.00

Drēbju istaba
otrdienās, ceturtdienās no plkst. 10.00 līdz 14.00
ceturtdienās – informācija par iespēju saņemt pārtikas produktus

Veco ļaužu aprūpe (tālr. 67220084)
Katru piektdienu pansionātā ir svētbrīdis, katra mēneša ceturtajā piektdienā – dievkalpojums.

Privātā pirmsskolas izglītības iestāde „JĒRIŅŠ" (tālr. 67222698)

Rīgas Jēzus ev. lut. draudze
Reģ. Nr. 90000084191
Baznīcas adrese: Elijas iela 18, Rīga, LV-1050
Tālr. 67224123, e-pasts: *info@jezusdraudze.lv*
Konts ziedojumiem: LV94RIKO0002013007985, Luminor Bank, RIKOLV2X

© „Jēzus Draudzes Dzīve" ir LELB Rīgas Jēzus ev. lut. draudzes izdevums. Iespiests SIA „Dardedze hologrāfija". Tirāža 500 eks.
Redaktore: Alise Pīrāga **Korektore:** Inguna Puķīte **Maketētāja:** Gundega Krūtmane
Izdevuma sagatavošanā piedalījās: Jānis Cepurītis, Edgars Gertners, Laura Keiša, Jurģis Klotiņš, Jolanta Cukure, Jāzeps Bikše, Vita Macate